Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15. Juni 1897. 46de Aargang.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Salt Lake City den 4. April 1897.

Jeg er af Præsident Cannon bleven opfordret til at benytte en Del af Tiden i denne Formiddag. Mange Ting gjøre Krav paa Ældsternes Opmærksomhed og kunne med Fordel omtales i denne Konference og ville uden Tvivl blive omtalte til de Helliges Opbyggelse og Guds Værks Forfremmelse. Det var meget opmuntrende at lytte til Præsident Cannons Rapport angaaende Ældsternes Arbejde blandt Nationerne. Hans Bemærkninger om Maaden, hvorpaa Ældsterne virke uden „Pung og Taske" i de forenede Stater og andre Lande, vare særlig interessante.

Den Ide var bleven temmelig almindelig, at Ældsterne, som blive udsendte for at forkynde Evangeliet, maa forsyne sig selv med Penge, for at de ikke skulle komme til at mangle Livets Nødvendigheder. Som Følge af denne herskende Ide have Ældsterne i mange Aar saavidt muligt i Almindelighed forsynet sig selv med Midler, og naar de ikke formaaede det, have Slægtninge, Venner og Quorummer erstattet det Manglende, for at de kunde udføre deres Missionsarbejde. Æren for at have gjenindført den gamle Metode, at prædike Evangeliet uden Pung og Taske, tilkommer maaske mere end nogen anden af de præsiderende Ældster Elias S. Kimball, Præsident over Sydstaternes Mission. Det er opmuntrende at høre, at i de sydlige, nordlige og østlige Stater, i Californien og paa Øerne i Havet, hvor som helst denne Fremgangsmaade bliver brugt, synes Værket at gjøre bedre Fremgang end paa andre Steder. Folkets Hjerter blive berørte og deres Sympati vækket; de blive mere imødekommende mod Ældsterne og afhjælpe bedre deres Fornødenheder end paa Steder, hvor Ældsterne stole paa deres egne Midler. Jeg har altid anbefalet at prædike Evangeliet uden Pung og Taske. Jeg erindrer, at jeg for nogle Aar siden gjorde nogle Bemærkninger paa dette Sted om dette Emne; men de bleve ikke vel modtagne; mine Ord syntes

at vende tomt tilbage. Jeg bemærkede, at rige Forældre, som have Sønner paa Mission, og som forsyne dem med overflødige Midler, gjøre dem uerstattelig Skade. Vi have Eksempler paa, at unge Mænd, som bleve forsynede med alle de Midler, de ønskede, medens de vare i fremmede Lande for at forkynde Evangeliet, selv ere uden Vidnesbyrd, og nogle af dem ere faldne ved Vejsiden, hvorimod de, som ere gaaede ud, stolende paa Herren, med Tillid til hans Forsyn, have udviklet et Vidnesbyrd i deres Hjerter og samlet en Kundskab om Sandhedens og Evangeliets Principer, der vil gjøre dem i Stand til at staa trofaste, saa længe de vedblive at udføre deres Pligter som Medlemmer i Kirken. Jeg har en Søn paa Mission, og jeg har formanet ham til at stole paa Herren og saa vidt muligt opmuntre Andre til at gjøre det Samme; jeg har formanet ham til at stole paa Herren og paa gode Folk, som han kommer i Berørelse med, og ikke stole paa mig med Hensyn til Midler. Jeg ønsker at opmuntre Forældre, hvis Sønner forkynde Evangeliet i fremmede Lande, til at formane dem til ikke at stole paa Penge, men til at stole paa Herren; de ville derved prøve Verden og arbejde mere hengivent for at frelse Menneskenes Børn. Dette vil da være deres fornemste Hensigt, og de ville ikke tænke, at de ere udsendte for at se eller gjøre sig bekjendte med Seværdigheder. Jeg har været paa Mission, og min Erfaring har lært mig, at de mest unyttige Missionærer vare dem, som med Hensyn til Opholdet stolede paa deres Lomme. De vare ikke ydmyge; de syntes ikke at have Tillid til Gud; de søgte ikke ivrigt og hengivent at komme i Besiddelse af hans Aand; de følte ikke i deres Hjerter det brændende Ønske efter at frelse Menneskenes Sjæle, som de føle, der udelukkende stole paa Herren. Den Forbedring, der viser sig i de forskjellige Missioner, tilskriver jeg den hos Missionærerne opvakte og forøgede Tillid til Gud; de stole paa hans Omsorg og Forsyn, medens de ere ude i Verden. Jeg har læst kritiserende, ja næsten bebrejdende Bemærkninger om Broder Elias S. Kimballs ufravigelige Kurs med at faa Ældsterne til at lægge deres Penge tilside og stole paa Herren; jeg har følt Trang til at understøtte den Fremgangsmaade; thi jeg tror, at den er rigtig. Jeg tror ikke, at nogen stor Velsignelse erholdes uden Opofrelse — ikke Principers Opofrelse, men Opofrelse af vore naturlige Ønsker. Det er en forholdsvis let Ting for en Mand at rejse Verden rundt med Lommen fuld af Penge. Dette fordrer ingen Opofrelse, ikke stor Tro, alvorlige Hensigter eller brændende Ønsker efter at frelse Menneskene; men at gaa ud uden Midler blandt Fremmede, alene stolende paa Herren, fordrer Tro, Ydmyghed, Taalmodighed og et oprigtigt Hjerte, og dette vil frembringe alle de ædle og ophøjede Egenskaber, der ere nødvendige for at bestaa i Guds Rige.

Ved en Samtale i Aftes henviste nogle af Brødrene til dem, som i de tidligere Dage indvandrede til disse Dale. De trak eller skød deres smaa Vogne gjennem Sandet, og en Sammenligning blev gjort mellem den Maade at rejse til Zion paa og den Maade, hvorpaa Folket samles nu til Dags. Have I nogensinde hørt, at en Mand eller Kvinde, der skød eller trak en Haandvogn over Sletterne, er falden fra? Hørte I nogensinde, at de bleve utilfredse kort efter de kom her, og straks udtrykte deres Ønske om at gaa tilbage til det Land, de kom fra? Dersom I have hørt noget

Saadant, da er det en sjælden Undtagelse. Som en Regel, ja som en næsten almindelig Regel, ere de, der rejste over Sletterne med Haandvogne, og dernæst de, der kom med Oksetog, godt rodfæstede og grundfæstede i Troen. De lærte ved Omstændigheder at stole paa Herren; deres Tro blev udviklet, deres Kjærlighed til Sandheden forøget, og de have som Regel senere været trofaste i Kristi Evangelium. Mange derimod, som nu til Dags komme fra fjerne Lande med Dampskibe og Jernbaner, blive kort efter deres Ankomst til Zion utilfredse og længes ligesom Israels Børn tilbage til „Løgene og Kjødgryderne", og Nogle, som paa den Maade ere komne til denne By eller til andre Byer, have, inden en Uge var forløben efter deres Ankomst, ønsket at vende tilbage. Nogle ere rejste tilbage. De kom her for let; de høstede ingen Erfaring paa Rejsen; deres Tro blev ikke prøvet; der var ikke Noget, der kunde gjøre dem standhaftige i Sandheden, og de bleve derfor utilfredse over den mindste Modgang og ønskede at rejse tilbage. Herren har sagt, at han vil have et prøvet Folk, og Skriften siger, at han revser dem, som han elsker. Der siges i Pagtens Bog, at Gud vil prøve sine Børn til Døden for at se, om de ere værdige til at modtage Evangeliets Velsignelser. Jeg siger, at en Mand er daarligt egnet til at modstaa denne Verdens Prøvelser og Fristelser, dersom han ikke er prøvet i sin Sjæl til det Yderste for at se, om han elsker Sandheden mere, end han elsker sig selv og denne Verden, og jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt for Enhver at bestaa i Guds Rige, med mindre han bliver saaledes prøvet. Jeg har ikke bedet Herren om at skaane mig for Prøver; men jeg har stedse bedet ham om Visdom, Forstand, Taalmodighed og Udholdenhed til sejrrigt at gjennemgaa de Prøver, jeg maatte møde paa Livets Vej. Jeg kan ikke sige, at min Tro har været prøvet med Hensyn til Evangeliet; men jeg kan med Sandhed sige, at jeg har været prøvet paa mange Maader. Min Taalmodighed er bleven prøvet; min Kjærlighed er bleven prøvet; min Nidkjærhed er bleven prøvet; men min Tro paa Evangeliet, paa Joseph Smiths guddommelige Mission, paa Kristi Kirke i denne Husholdning, har aldrig været alvorligen prøvet. Jeg har aldrig erfaret Noget, som egnede sig til at prøve min Tro af nogen Betydning i den Retning; jeg tror, at jeg er opfødt i den. Jeg har fra min Barndom lært, at Mormonismen er Sandhed, og at Joseph Smith var en Profet; senere lærte jeg, at Brigham Young var hans retmæssige Efterfølger, at John Taylor var dennes retmæssige Efterfølger, og at Wilford Woodruff er Brigham Youngs retmæssige Efterfølger og Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Min Fornuft overbeviser mig om, at disse Ting ere baade sande og nødvendige. Hvormeget Menneskene end have prøvet mig, og hvormeget de mig omgivende Omstændigheder end have prøvet mig og prøvet min Kjærlighed for og min Troskab mod mine Brødre, har dog aldrig nogen Tvivl gjennemkrydset mit Sind angaaende Mormonismens Troværdighed eller Jesu Kristi Kirkes Organisation og Styrelse ved guddommelig Myndighed. Disse Ting synes klare for min Forstand, og de ere indpodede i mit Hjerte. Jeg ved, at Herren ikke vil overlade dette Værk til et andet Folk, og jeg ved ogsaa, at det vil bestaa og opfylde hans Hensigter paa Jorden.

Dette bringer mig til at tænke paa et Brev, som jeg modtog i Gaar, hvori Skriveren finder Fejl ved mig formedelst den Stilling, jeg indtager i Kirken. Ikke saa meget dog ved min Stilling, men mere ved Præsidentskabets Stilling. Skriveren siger, at Præsidentskabet burde ikke eksistere, at der aldrig blev udnævnt en Efterfølger til Joseph Smith, og at min Plads i Præsidentskabet derfor var en Forurettelse mod ham saa vel som mod Kirken. Jeg ønsker at læse nogle Ord fra Pagtens Bog. I en af Aabenbaringerne siger Herren:

„Der er to Præstedømmer i Kirken, nemlig det melkisedekske og det aaronske, som indbefatter det levitiske. Grunden, hvorfor det første kaldes det melkisedekske Præstedømme, er fordi Melkisedek var en stor Ypperstepræst. Før hans Tid kaldtes det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden; men af Agtelse for det højeste Væsens Navn og for at undgaa at gjentage det for ofte blev det af Kirken i Oldtiden kaldt Præstedømmet efter Melkisedek eller Melkisedeks Præstedømme.

Alle andre Autoriteter eller Embeder i Kirken ere Tillæg til dette Præstedømme; men der er to Hovedafdelinger; den ene er det melkisedekske Præstedømme og den anden det aaronske eller levitiske Præstedømme.

En Ældstes Embede henhører under det melkisedekske Præstedømme, hvilket Præstedømme har Ret til Præsidentskabet samt Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken og til at gjøre Tjeneste i aandelige Ting i alle Tidsaldre." (Pagtens Bog 3, 1.—3.)

Videre siger Herren:

„Præsidenter eller præsiderende Embedsmænd maa nødvendigvis udspringe fra, blive beskikkede af eller blandt dem, der ere ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer. I det melkisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Højpræster, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et præsiderende Quorum over Kirken." (11. V.)

Dette er en Lov, og det staar ikke i vor Magt at sætte den tilside. Vi kunne heller ikke adoptere en anden Plan og endda forblive i Harmoni med det hellige Præstedømmes skjønne, fuldkomne Orden, som Gud i Tidernes Fylde har aabenbaret fra Himlen. Herren siger videre:

„De tolv omrejsende Raadgivere ere kaldte til at være de tolv Apostle eller særlige Vidner om Kristi Navn i hele Verden, og ere saaledes ved deres Kalds Pligter forskjellige fra de andre Embedsmænd i Kirken. Disse Mænd danne et Quorum, der i Myndighed og Magt er lige med de før omtalte Præsidenter." (11. V.)

Tillad mig at henlede Eders Opmærksomhed paa dette Princip. Herren har ikke indsat to Bestyrelser eller to præsiderende Quorummer, lige i Magt og Myndighed, i sin Kirke. Der er i dette Præstedømme en Orden, som paa ingen Maade kan kuldkastes, saalænge der er en enkelt Mand tilbage, som bærer og udøver Præstedømmet i Retfærdighed. Disse Skriftsteders Betydning er simpelt hen denne: Dersom det første Præsidentskab ved Død eller af andre Aarsager ophører, da hviler den præsiderende Myndighed paa de tolv Apostle. Der menes ikke, at deres Myndighed er lige med det første Præsidentskabs Myndighed, naar der er et første Præsidentskab. Skulde Nogen frembringe Forvirring og Uorden? Det første Præsidentskab kunde ikke eksistere under saadanne Omstændigheder.

(Fortsættes.)

Sabbatsdagen.

En Korrespondent til »Deseret News« siger: „Lørdagen er indstiftet som Sabbatsdag ved den mosaiske Lov, og Søndagen er indstiftet af den romerske Kirke."

Det kan ikke bevises fra Historien, at den romerske Kirke har indført Søndags-Gudstjenesten. De Kristne højtideligholdt denne Dag, længe før Kristendommen blev forvandlet til den romerske Kirke. Den Kjendsgjerning, at Kejser Konstantin udstedte et Dekret, som paabød Søndagens Højtideligholdelse, beviser, at den blev almindelig højtideligholdt paa den Tid; thi han søgte stedse at vinde de Kristnes Bifald ved at legalisere deres ejendommelige Skikke, og kun de, som tillukke deres Øjne og Øren for Beviserne, kunne undgaa at anerkjende den første Dag i Ugen som den Dag, der blev beskikket som Herrens Dag og saaledes højtideligholdt af de første Kristne, medens Apostlene levede og Aabenbaringens Lys endnu skinnede for Menigheden. Af hvilken anden Grund skulde Jesus efter sin Opstandelse stedse aabenbare sig paa den Dag? Hvorfor henviser Paulus til Menighedens Sammenkomst paa den Dag som en almindelig Skik? Hvorfor blev Aabenbareren Johannes henrykt i Aanden paa „Herrens Dag" og ikke paa Sabbaten? Alle Henvisninger til dette Emne i det ny Testamente tyde paa, at Jesu første Efterfølgere betragtede Opstandelsens Dag som de Kristnes Sabbat.

Med Hensyn til Sabbatens Bekræftelse ved den mosaiske Lov og det gamle Testamente, da er det nylig bevist, at den ikke indtraf paa en bestemt Dag i Ugen, men at den var en bevægelig Helligdag, som i en Række af 7 Aar faldt paa hver Dag i Ugen. Aarsagen hertil er let at indse, naar man læser 3. Mos. Bog, 23. Kap. og samtidig erindrer, at det jødiske Aar rettede sig efter Maaneskifterne. Fra den ene Nymaane til den anden forløber omtrent 29½ Dag, og 12 Nymaaner eller 354 Dage udgjorde det jødiske Aar. Dette Tal er ikke deleligt med 7 (Ugens Dage), og selvfølgelig maatte Nytaarsdag indtræffe paa forskjellige Dage i Ugen i forskjellige Aar, somme Tider i Marts og somme Tider i April Maaned. Dette Faktum kuldkaster alle Argumenter, der ere byggede paa „den syvende Dag"; thi den syvende Dag var ikke altid en Lørdag. Lærde Mænd paastaa derfor, at den jødiske Sabbat i den mosaiske Husholdning ikke altid indtraf om Lørdagen som almindelig antaget, men at Dagen skiftede efter de bestemte Fester. Følgende er et Uddrag af en Artikel i Januar Nummeret af »The Christian Endeavor«.

„Det jødiske Kirkeaar begyndte med Nisan eller Abib Maaned, og ifølge Sabbatsloven (3. Mos. 23.) skulde den 15., 22. og 29. Dag i den Maaned altid være Sabbatsdage, og eftersom der Aaret rundt skulde være 6 Søgnedage mellem hver to Sabbatsdage, følger det af sig selv, at Sabbaten faldt rækkevis paa hver Dag i Ugen ligesom vor Jul og Grundlovsfest.

Loven fordrede, at Folket paa Sabbaten skulde afstaa fra alt Arbejde. Den fordrede ogsaa, at paa den 10. Dag i Abib Maaned skulde de jødiske Familier forberede sig til at æde Paaskelammet, udvælge et passende Lam o. s. v. Paa den 14. Dag i samme

Maaned skulde Lammet slagtes og beredes til Sabbaten. Paa den 16. Dag skulde et modent Neg røres i Templet, og da skulde Høsten begynde.

Den 1., 8. og 15. Dag i den 7. Maaned skulde ogsaa være Hviledage.

Men det er øjensynligt, at disse ofte maatte falde paa Lørdagen, hvorom man let kan overbevise sig ved at undersøge en hvilken som helst Almanak. Det synes derfor, at man uundgaaelig maa komme til den Slutning, at skjøndt hver syvende Dag var Sabbatsdag, saa var ingenlunde hver Lørdag Sabbatsdag. Paa anden Maade vare Jøderne ejendommeligt stillede, eftersom det var dem saa strengt forbudt at arbejde paa visse Sabbatsdage. Denne Vanskelighed bortfalder ved at antage, at hver syvende Dag og ikke hver Lørdag var den ugentlige Sabbat.

Der var en anden Ejendommelighed ved den jødiske Sabbat. Ifølge samme Kapitel var det befalet Folket at proklamere „Dagen efter den 7. Uge“ for en hellig Sammenkaldelse. Den 7. Uge havde derfor to Sabbatsdage, udgjørende en Samling paa 50 Dage. Derved bringes Ugens første Dag og følgelig ogsaa den 7. een Dag længere frem, end den var før Paasken. Den samme Regel gjælder for Sabbatsaaret. Hvert syvende Aar var et Hvileaar; men naar 49 Aar vare tilende, skulde det 50. Aar være et Sabbatsaar eller et Jubelaar. Aarenes syvende Række udgjorde altsaa 8 Aar, af hvilke 2 vare Sabbatsaar, nemlig det 49. og det 50. Aar.

Følgeslutningen er derfor:

Jødernes ugentlige Sabbat blev til Erindring om Israeliternes Udgang af Ægypten indstiftet paa den 15. Dag i Abib Maaned. Denne Dag var derfor altid en Sabbatsdag, og de andre Sabbatsdage rettedes efter den.

Hver Uge udgjorde 6 Søgnedage og een, somme Tider to Sabbatsdage.

Ugen begyndte med den første Dag efter den enkelte eller dobbelte Sabbatsdag.

Spørgsmaalet bliver da, hvorledes og hvornaar Jøderne kom til at adoptere Lørdagen som deres ugentlige Sabbatsdag. Hr. Gamble (Forfatteren af denne Artikel) tror ikke, at den jødiske Sabbat (Lørdagen) kan spores længere tilbage i Tiden end til det fjerde eller maaske det andet Aarhundrede efter Kristus. Dr. Hirsch, en jødisk Rabbiner, paastaar ikke desmindre, at der er Skrifter, som bevise, at denne Skik strækker sig længere tilbage i Tiden; men han tilstaar dog, at Sabbaten oprindelig faldt paa bestemte Dage i Maaneden og ikke paa bestemte Dage i Ugen, saaledes som Brugen nu er.“

Dette er et meget interessant Emne og fortjener i det Mindste en omhyggelig Undersøgelse. — (Deseret News.)

Tankesprog. Videnskabsmanden forøger Antallet af Tilknytningspunkter mellem Mennesket og Naturen, men det er ham umuligt paa noget Sted at forandre disse Tilknytningspunkters væsentlige Karakter. Han ser, hvorledes disse Fænomener ytre sig, som undgaa vor Opmærksomhed, men saa vel ham som os er det forment at efterspore, hvorfor de ytre sig saaledes. — Ill. Tid.

Praktisk Religion.

En af Trosartiklerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har særligt Hensyn til Hverdagslivets Pligter for Kirkens Medlemmer, nemlig:

„Vi tro, at Enhver bør være retskaffen, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjøre Godt mod Alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro Alt", vi „haabe Alt", vi have udstaaet Meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udstaa Alt". Vi eftertragte Alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt".

Som Følge af ovenstaaende Trosartikel er den, som gjør Krav paa at være Medlem i Kirken, men som ikke er retskaffen i sit Levnet, ikke i fuld Fællesskab. Et Medlems Rygte angaaende Ærlighed eller Uærlighed i Handel og Vandel anfægter Samfundet. Intet Samfund har bedre Kreditforhold end Mormonfolket, og dette grunder sig paa deres religiøse Forpligtelser til at være ærlige og paalidelige i alle Henseender.

Som et Samfund ere de Hellige ligeledes et Mønster paa Gavmildhed. Deres Omsorg for de Fattige, den Hjælp, som de gjensidig yde hverandre, den Hjælp og Trøst, de bestræbe sig for at meddele alle Trængende og Sørgende, og den Beredvillighed, hvormed de understøtte Sandhedens Sag, udgjøre tilsammen et vidunderligt Arbejde, særlig naar deres ugunstige Omstændigheder tages i Betragtning.

Med Hensyn til Renhed i Levnet, da betragtes dette for at være af høieste Vigtighed for dem. Dyd og Ære betragtes af begge Kjøn som mere vigtige end Livet selv. De have begge det samme Maal — begge skulle være strængt moralske i al deres Opførsel, selv om det skulde koste Livet at bevare Æren. Døden kommer engang over Alle, og den vil blive erstattet ved Opstandelsen til det evige Liv, men den tabte Dyd kan aldrig gjenoprettes; den, der taber Dydens Perle, taber en Juvel, som han aldrig mere kan gjenvinde. Derfor sætte de Hellige uvurderlig Pris paa at bevare Dyden.

Mormonerne have søgt og søge stedse i al deres Virksomhed at udsprede saadanne Principer, og som et Folk have de indført dem i Samfundet. De søge at bringe Andre til det samme Trin, for at de kunne nyde de deraf flydende Goder. Et saadant Arbejde fordrer Energi, Visdom, Flid, Opofrelse, Taalmodighed, Udholdenhed og Standhaftighed — Standhaftighed til at kjæmpe imod det Onde, indtil det er overvundet; det fordrer en urokkelig Tro paa Forsynets ledende og altstyrende Haand. Saadan Energi, Bestræbelse, Opofrelse, Udholdenhed og Tro udvikles kun ved en praktisk Religion — en Religion saa praktisk og anvendelig i sine Egenskaber som Jesu Kristi Evangelium, bekjendt i vore Dage under Navn af Mormonismen.

(Des. News.)

Tankesprog. Det Onde i Verden er nødvendigt. Dersom det ikke var til, vilde det Gode heller ikke være til. Det Onde er det Eneste, der giver det Gode Eksistensberettigelse. Hvad vilde vel Modet være uden Faren eller Medlidenheden uden Smerten? — Ill. Tid.

Den 15. Juni 1897.

Indbyrdes Kjærlighed.

„Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, som jeg elskede Eder, at I og skulle elske hverandre.

Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.“ (Joh. 13, 34. 35.)

Disse Frelserens Ord, udtalte kort før hans Lidelse og Død til de forrige Dages Hellige, ere ligesaa vægtige og bindende for de Sidste-Dages Hellige, og Enhver, som har Tro paa Kristi Evangelium og har sluttet Pagt i Daabens Vande for at tjene Gud, burde lægge sig denne Befaling paa Hjerte og efterleve den i det daglige Liv.

Vi skulle elske hverandre, lige som Jesus elskede os. Hvilket herligt Forbillede giver han os ikke? Hans Kjærlighed var ren og uegennyttig; den gav ikke Plads for Misundelse eller Had. Hvilket større Bevis kunne vi have paa hans store Kjærlighed end dette, at han gav sit Liv for vor Gjenløsning?

Johannes, den elskede Apostel, siger i sit Brev til de Hellige: „I Elskelige! lader os elske hverandre; thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud. Hvo, som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed.“ Hvorledes kunne vi være Guds Børn og forvente, at han vil give os Arv i sit evige Rige, dersom vi ikke holde hans Bud?

Og det store Bud lyder saaledes: „Du skal elske Herren Din Gud af Dit ganske Hjerte, og af Din ganske Sjæl, og af Din ganske Styrke og af Dit ganske Sind.“

Apostelen Paulus forstod, at Kjærligheden er den ypperste Gave, idet han siger: „Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg et lydende Malm eller en klingende Bjælde. Og havde jeg profetisk Gave og vidste alle Hemmeligheder og al Kundskab, og havde jeg al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg Intet.

Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige, og gav jeg mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kjærlighed, da gavnede det mig Intet.“

Hvad kan det hjælpe os, at vi sige, vi elske Gud og holde hans Bud, naar vi ere opfyldte af Had og Misundelse imod vor Næste; naar vi kun kunne se Fejlene hos vore Medmennesker, som dog ogsaa ere Guds Børn og derfor vore Søskende? Da ere vi ikke besjælede af Guds Kjærlighed; det er kun Kjærlighed til vort eget dyrebare Selv. Om Saadanne staar der skrevet:

„Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set? Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.“ (Joh. 4, 20. 21.) Det skulde ogsaa være et Kjendetegn paa Jesu Disciple saa vel som paa Guds Børn til alle Tider, at de have indbyrdes Kjærlighed, at Enighed hersker iblandt dem. Jesus bad til

sin Fader i Himlen, at han vilde gjøre alle dem, som troede paa ham og fulgte ham, til Et, ligesom han og Faderen vare Et.

Og i disse vore Dage har Herren sagt til sine Børn: „Værer Et, og dersom I ikke ere Et, ere I ikke mine." (Pagt. Bog 12, 6.)

Lader os som Søskende i den evige Pagt — Alle tragtende efter det samme Maal, Alle bedende og haabende, at vi maa opnaa Frelse og Ophøjelse i Gud vor Faders Rige for der i Forening at glædes og frydes med hverandre — søge at forberede os ved at gjøre Livet i denne Tilværelse saa nær det himmelske som muligt. Søg at oprykke med Rod Vrede, Bagtalelse, Misundelse, Hovmod, Ubarmhjertighed og alle de onde Ukrudtsplanter, saa snart de begynde at fremspire; lad Kjærlighedsplanten trives og vokse, indtil den bliver et stort og mægtigt Træ, og der skal ikke blive Plads til Ondt i vore Hjerter. Da vil Gud antage os som Sine, udgyde over os sin Aand til at lede os frem i det Gode og lade Vidnesbyrdet brænde i vore Hjerter.

Da, selv om vi skulde være fattige og møde Prøver og Gjenvordigheder, ville vi, endogsaa i dette Liv, nyde en himmelsk Glæde og Tilfredshed og med tillidsfulde Blikke skue fremad til den Stund, da vi skulle arve Livsens Krone i det tilkommende.

Bekjendtgjørelse.

Det næste Selskab af dette Aars Emigranter vil afreise fra Kjøbenhavn den 29. Juli.

Til Konferencepræsidenterne.

Behag at indsende den halvaarlige, statistiske Rapport før den 10. Juli.

Bognyt.

Et Skrift, betitlet „Guds Rige i de sidste Dage", er nu i Pressen. Skriftet er oversat fra Orson Pratts mesterlige Værk, trykt med latinske Typer og udgjør 16 Sider, samme Format og Omfang som „Sandhedsrøsten". Vi ville med Glæde ekspedere større saa vel som mindre Ordrer fra vore Bogagenter og Læsere.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Glasgow, den 28. Maj 1897.
Præsident C. N. Lund.
Kjære Broder!

Med Glæde tager jeg Pennen for at meddele Dem nogle Linier og underrette Dem om min Ankomst til Glasgow i bedste Velgaaende.

Jeg har haft en stadig Højtid, siden jeg forlod Kjøbenhavn, og jeg kan forsikre Dem, at jeg har fornøjet mig paa

det Bedste. Mit første Ophold var i Berlin, hvor jeg meget behageligt tilbragte 10 Dage blandt Missionærerne og de Hellige i den pragtfulde By. Jeg besaa Byens Seværdigheder og havde ligeledes Lejlighed til at samles adskillige Gange med Medlemmerne ved deres Møder, og skjønt Sproget var fremmed, kunde jeg dog temmelig godt forstaa, hvad der blev sagt. Dernæst rejste jeg til Dresden, hvor Kirken har en livlig Gren og adskillige virksomme Missionærer, som viste mig Byens Seværdigheder og introducerede mig til Medlemmerne. Efter nogle faa Dages Ophold begav jeg mig til den historiske By Leipzig, Hovedkvarteret for en Gren af samme Navn, hvor jeg tilbragte nogle Dage og derpaa rejste mod Syd. Paa Vejen til Frankfurt am Main kom jeg igjennem den smukke By Eisenach, hvor jeg saa Luthers gamle Borg, Stedet, hvor han oversatte Bibelen. Med Toget rejste jeg dernæst gjennem Wiesbaden til Rudenheim ved Rhinen, gik der ombord paa et Dampskib og sejlede en Dags Rejse nedad den smukke, historiske Flod og landede i Cologne, hvor jeg forblev nogle Dage. Blandt Byens interessante Ting saa jeg den berømte Kathedralkirke og overværede en af den katholske Kirkes ejendommelige Gudstjenester. Den var forbunden med megen Pomp og mange Ceremonier, og den smukke, simple Gudstjeneste, som fandtes blandt de Kristne oprindelig, var sporløst forsvunden. Derfra rejste jeg til Brüssel, Belgiens Hovedstad, og besaa Vaterlos Slagmark, hvor Wellington og Napoleon fægtede deres sidste Kamp og afgjorde Europas Skjæbne. En 7 Timers behagelig Rejse bragte mig til Paris, den smukkeste By, jeg endnu har besøgt. Paris er Verdens Kunst- og Modecenter med en smuk, dannet Befolkning; men det forekom mig, at den elsker Vellyst mere end Gud. Religionen er en Biting for den forlystelsessyge Pariser. Da jeg havde set Alt, hvad jeg ønskede i denne By, rejste jeg over Strædet til London, hvor jeg opholdt mig en Uge. Det var i Begyndelsen noget besynderligt at omgaas med et Folk, som talte det engelske Sprog; men jeg blev snart vant til Forandringen. Det var en sand Vederkvægelse at høre Evangeliet forkyndt igjen i det engelske Sprog; men da jeg blev anmodet om at tale til Forsamlingen, vendte Bladet sig; jeg fandt det besværligt, meget besværligt. Medens jeg opholdt mig der, ledsagede jeg Missionærerne til et offentligt Anlæg, hvor de afholdt et Møde i det Fri, hvorved jeg følte mig meget opbygget. To Fritænkere vare tilstede, og de fortalte Folket, som omgave dem, at der er ingen Gud. Andre Prædikanter anmodede Folket om at komme til dem og sagde, at Menneskene vare store Syndere, som Intet kunde gjøre for deres egen Frelse; men dersom de blot vilde komme frem og bekjende Jesus, da vilde han frelse dem. Vore Ældster gaa ud blandt Mængden, lige som Paulus gjorde i Athen, og forkynde en ukjendt Gud for Folket; de forklare og forkynde Evangeliet, som synes at være lige saa ubekjendt eller lige saa lidt bekjendt i vore Dage, som det var for Athenienserne i Paulus' Dage.

Jeg tilbragte en Dag hos Præsident Wells i Liverpool, hvorefter jeg rejste til Glasgow og har senere opholdt mig her i mit Fædreland; men dersom noget Sted paa Jorden trænger til Evangeliet, da er det det syndefulde Glasgow. Jeg forventer at prædike en Del i det Fri, før jeg forlader denne Stad. Maaske jeg vil rejse her-

fra med Dampskibet »City of Rome« til Amerika den 19. August. For Tiden længes jeg baade efter Hjemmet og Skandinavien. Det synes, som om jeg befinder mig mellem to Hjem. Jeg skal altid skue tilbage til den Tid, jeg tilbragte i Skandinavien, som en af mit Livs lyseste Perioder.

Jeg haaber, De nyder et godt Helbred, og at Alt er vel i Nr. 14. Bedende Herren at tildele Dem sine bedste Velsignelser og understøtte Dem i Deres høje og ansvarsfulde Kaldelse forbliver jeg med venlig Hilsen til Dem, Alle paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed

Deres Broder i Evangeliet
A. B. Irvine.

En skrækkelig Stilling og dens Hjælpemiddel.

Ingen, som elsker sin Næste, kan betragte de mange Millioner Menneskers nuværende Stilling, uden at vemodige Følelser opkomme i hans Hjerte. Midt i denne i Kunst og Industri saa mærkværdig fremskredne Tidsalder med al dens Pomp og Pragt er en Dekade af den største Nød og Elendighed begyndt. De mest fordærvende Onder gjennemtrænge Samfundet, og deres ødelæggende Virkninger give sig tydeligt tilkjende. Lasten rober sin Tilstedeværelse i Samfundet ved umiskjendelige Tegn, og Elendigheden afspejler sig i Folkets Aasyn. De Nedrige flane ved Forlystelsessteder og alle Slags Sammenkomster. Hvad der betragtes som nedværdigende for Kvinder, lukker man Øjnene for blandt Mænd, og saaledes frigivne i Samfundet føre de deres fordærvende Indflydelse med sig i alle Kredse, hvorsomhelst de bevæge sig. Fordærvelsen tiltager, og Dødens Sæd saaes vidt og bredt; Nedværdigelse, Tøjlesløshed, Vellyst og Elendighed herske i næsten alle Retninger. Det er et gyseligt Billede at betragte, og det fremtræder i al sin Vederstyggelighed. En Affektation, Falskhed og forførende Tone giver sig ogsaa tilkjende blandt dem, som kaldes den bedre Klasse. Demoralisering ledsages af et mærkværdigt Held. Forargelig Misundelse forbitrer Venskabet, bøjer Karakteren og frembringer Mistillid. Falsk Ære, Svig og Pralelyst udøve deres dræbende Virkning. De sociale Tillokkelser bevæge Mange til at handle imod Samvittighedens Bydende og lede dem til moralsk Nedværdigelse. Fordærvelsen skjules ofte under Velstandens og Livsstillingens Maske.

Det Onde, som ligger ved Roden af det Hele, bliver ikke modarbejdet, og Spørgsmaalet: hvorledes kan det afhjælpes? vil snart paatrænge sig de Eftertænksomme med en Magt, der fordrer Anerkjendelse. Nogle Faa blandt den store Masse indse allerede Faren; men de synes at være magtesløse overfor den. Forskjellige Planer ere forelagte for at modarbejde de herskende Onder og for at række en hjælpende Haand til dem, som ere i Syndens Malstrøm; men disse Planer fremskyndes ikke med Alvor, og selv om de bleve det, er der kun forbundet ringe Forhaabninger med de menneskelige Planer. Der fordres mere grundige og kraftige Midler for at reformere Menneskeslægten. Intet Andet end det evige Evangelium kan afhjælpe Tidens Tarv; det har tilstrækkelig Omfatning. og det besidder den fornødne Kraft til

at udføre det. Lader Folket lære og annamme dets Principer, indføre dets rene Love, og en kraftig Reformation vil blive Resultatet. Det er et sikkert Middel mod de Onder, som nu undergrave Samfundet, og det eneste fyldestgjørende Middel. Det er beredt af en Intelligens, der langt overgaar den menneskelige Intelligens.

Guds saliggjørende Plan er saa ophøjet og omfattende, at Alle maa beundre den. Dersom Verdens intelligente Mænd ikke fatte dens Skjønhed og Fuldkommenhed, er det, fordi de ikke have erkyndiget sig derom. I Livets daglige Affærer er det ikke saa sjældent, at en værdifuld Ting undgaar Opmærksomheden, ja endogsaa bliver ringeagtet. Menneskene fejle ofte i at anerkjende Andres Fortjenester; men deraf følger ikke, at de ikke fortjene Anerkjendelse. Evangeliets lyse Straaler have i svundne Tider skinnet ubemærket for forskjellige Slægter. De Faa, som benyttede dem og efterlevede Sandhedens Principer, bleve velsignede, medens den store Mængde, som foragtede dem, fortsatte deres Vandring paa den mørke, brede Vej til Fordærvelse.

Saaledes er det ogsaa i vore Dage. Evangeliet er gjengivet for at frelse Menneskene; det vil bringe dem baade timelig og aandelig Frelse, dersom de ville adlyde dets Love. Det vilde ved dets forunderlige Virkninger omdanne det skumle Billede, som vi betragtede i Begyndelsen af denne Artikel, til et Billede, hvori Folket vilde fremtræde lykkelige, trivelige og dydige. En saadan Forandring vilde snart frembringe sundere Legemer, kløgtigere Sind og længere Liv hos Menneskene.

Derfor, i Stedet for, at tænksomme Mænd opofre Tid og Evner paa at udfinde frugtesløse Planer for at forbedre Samfundet, lader dem da henvende deres Opmærksomhed paa det evige Evangelium, undersøge det, blive overbeviste om dets Guddommelighed og derpaa annamme det; da ville deres Bestræbelser, vejledede ved den Helligaand, have bedre Virkninger i Reformationens ædle Værk blandt Menneskenes Børn. Hvilken Arbejdsmark aabner sig ikke for den, hvis Sind er oplyst af Sandheden? Han ved, at dersom hans Medmennesker ville annamme Sandheden, vil den bringe dem evig Glæde; der er ingen Tvivl, ingen Uvished i den Sag. Med Sandheden er der ikke forbundet Teorier, hvis Prøve man ængstelig maa afvente; men den indbefatter Love, som nøjagtigt maa efterkommes, og det derpaa følgende Resultat er ufejlbarligt.

Lydighed mod Evangeliet betyder Saliggjørelse i Ordets fuldeste Forstand. Det hæmmer ikke de menneskelige Evner; men det giver dem den højeste Udvikling, og dets hele Tendens er at forædle og lyksaliggjøre. I sin Fylde indbefatter det al Sandhed. Verdens Vise ville paa dets Omraade finde Emner for deres bedste Bestræbelser, Tilfredsstillelse af deres højeste Ønsker og det ædleste Mønster for Menneskets Levnet. For dem, som ere nedtrykte, lidende og ulykkelige, er det formedelst Guds Foranstaltning en Lægedom for Alle, som ville annamme det. Lykkelig er i Sandhed det Menneske, rig eller fattig, stærk eller svag, lærd eller ulærd, som aflægger falske Traditioner, nedarvede Fordomme, forfængelige Ønsker og modtager Guds Sandhed — det evige Evangelium.

Hvor ønskeligt, dersom den lidende Menneskehed vilde afstaa fra sine Synder og efterkomme Evangeliets Love og Ordinanser og derved forandre deres skrækkelige Stilling til en verdens-

vid Fred og Lykke med en Forvisning om evigt Liv i Guds Rige. Vi vide, at dersom de ikke snarlig omvende sig, vil Ugudeligheden tiltage iblandt dem, og deres Nød og Elendighed vil ligeledes tiltage, indtil den retfærdige, fortørnede Gud vil udgyde sine Straffedomme over dem i Overensstemmelse med hans Tjeneres, Profeternes Forudsigelser. — (Mill. Star.)

Kreta i Bibelen.

I vore Dage, da Alles Øjne have været rettede mod Kreta og denne Øs Indbyggere, vil det være af Interesse at bemærke, at Kretenserne eller Kreterne nævnes adskillige Gange i Bibelen, baade i det gamle og det ny Testamente.

Det berettes saaledes i anden Samuels Bog, at Kong David til sin Livvagt tog Kreter og Pleter. Med det første Navn betegnes selvfølgelig, hvad vi nu i Regelen kalde Kretensere, medens Pleter er en forfalsket Benævnelse for Filistre; men „Kreter og Pleter" ere i den latinske Form „Kreti og Pleti" blevne en ligefrem bevinget Betegnelse for forskjelligartede Mennesker og anvendes i en noget nedsættende Betydning, saa som alle Slags Folk, „Rub og Stub".

I det ny Testamente skriver Apostelen Paulus i Brevet til sin Discipel Titus i det første Kapitels femte Vers: „Derfor efterlod jeg Dig paa Kreta, at Du skulde indrette, hvad som fattes, og indsætte Ældster i hver Stad, som jeg har befalet Dig." Men senere hen giver han Kretenserne et temmeligt daarligt Vidnesbyrd, saa man maa haabe, at Nutidens Kreter, for hvis Skyld Grækenland har gjort saa store Ofre, maa være af noget bedre Kvalitet end de, der levede paa Pauli Tid; thi efter at have givet dem en dygtig Revselse skriver han i 12. Vers: „En af dem, deres egen Profet, har sagt: Kretere ere stedse Løgnere, onde Dyr, lade Buge. Dette Vidnesbyrd er sandt. Dette Ord var i fordums Tid, da Logiken og hvad dertil hører havde saa meget at sige i den videnskabelige Verden, meget kjendt og benyttet som Bevis paa en ulogisk Slutning, for og imod hvilken der kunde disputeres til Verdens Ende. Nemlig: Naar en Kretenser, og det endda en Profet, har erklæret: „Kretenserne ere stedse Løgnere", da er han jo ogsaa selv en Løgner; det er altsaa Løgn, hvad han siger, og Kretenserne ere paa den Maade ikke Løgnere; men ere de ikke Løgnere, er han det heller ikke, og det er da sandt, hvad han siger, at de ere Løgnere, og saaledes fremdeles i det Uendelige. Det var den Slags dialektisk Ordspil, der dreves ved Universiteterne for et Par Aarhundreder siden. — (Bytteblad.)

Nogle Raad til unge Missionærer.

Naar uerfarne Missionærer først ankomme til deres Arbejdsmarker, forekommer det dem undertiden, at en udstrakt Kundskab om den hellige Skrift er nødvendig for at bevise, hvori Evangeliets første Principer bestaa, og fordi de ikke besidde saa megen Kundskab om Skriften, som de formene er nødvendig, frygte de for, at de ikke kunne udføre deres Pligter.

Jo bedre vore Ældster ere bekjendte med Bibelen og dens Lærdomme, jo bedre er det for dem; men Evangeliets første Principer, som de forventes at ville forkynde, kunne forklares ved Hjælp af nogle faa Skriftsteder i det ny Testamente. Evangeliet, som blev forkyndt af Jesus og hans Disciple, kan bevises ved meget faa Skriftsprog.

Den uerfarne Ældste kan for Eksempel lære Matthæus' 3. Kapitel. Dette kan opnaas paa en Dag, ja endog paa mindre Tid. Ved en god Forstaaelse af dette Kapitels Indhold kan han afgjørende bevise, hvad Evangeliets første Principer er, saa vel som Nødvendigheden af at efterkomme dem. I det 11. Vers siges der, at Johannes den Døber formanede Folket til at øve Tro paa Jesus, hvis Mission blandt dem var forhaanden; de havde allerede Tro paa Gud. Det 2. Vers underretter os om, at Johannes formanede dem til at afstaa fra deres Synder; det 7. og 8. Vers fremstiller Daabens Nødvendighed og viser ligeledes, at Daab uden Omvendelse gavner Intet. 13.—15. Vers bevise ogsaa Daabens Nødvendighed, medens 6. og 16. Vers betegne Daabsmaaden. 11. og 16. Vers bevise, at den Helligaands Beseglimg følger efter Vanddaaben.

Andre Lærdomme i Evangeliet ere ligeledes tydeligt fremsatte i dette Kapitel. Det 16. og 17. Vers beviser, at der er tre særskilte Personer i Guddommen, nemlig: 1) Faderen, hvis Røst hørtes fra Himlen, da Jesus steg op af Daabens Vande, og erklærede, at denne var hans Søn den Elskelige; 2) Sønnen, som var paa Jorden, og 3) den Helligaand eller Guds Aand, som i en Dues Skikkelse foer ned fra Himlen og hvilte paa Jesus.

Johannes' Optræden beviser meget afgjørende, at det er nødvendigt at besidde guddommelig Myndighed for at udføre Evangeliets Ordinanser. Han prædikede Omvendelse for Folket og døbte dem, som omvendte sig, men til dem, som begjærede Daab uden at have omvendt sig, sagde han: „Bærer da Omvendelsens værdige Frugter". Han forstod ogsaa, at det var nødvendigt, at den Helligaand skulde besegles paa dem, som bleve døbte; thi han lovede dem, at de skulde blive døbte med den Helligaand af den, som skulde komme efter ham, nemlig Jesus, hvis Forløber han var. Johannes foregav ikke, at han kunde døbe med eller meddele den Helligaand, thi han vidste, at han ikke havde den nødvendige Myndighed, eftersom han kun besad det levitiske eller aaronske Præstedømme.

Til dette Kapitels Indhold, som Grundlag for sine Argumenter, kan den uerfarne Ældste, efter som han skrider fremad, føje andre Skriftsprog, der stadfæste de heri fremsatte Lærdomme.

Der er andre Kapitler i det ny Testamente, som det vilde være gavnligt for Missionærerne at gjøre sig vel bekjendte med; for Eksempel Hebræernes 11., omhandlende Troens Kraft; sidste Halvdel af Jakobs. 2. Kap. som

viser Nødvendigheden af, at Tro og Gjerninger ere forenede; 1. Kor. 12. Kap., som omhandler de aandelige Gaver og viser Nødvendigheden af Kristi Kirkes fuldkomne Organisation, og Joh. 3. Kapitel, som viser Troens og Daabens Nødvendighed.

(Mill. Star).

Evangeliets Fortrin.

De, som elske Sandheden, paaskjønne den i Almindelighed. De forstaa ligeledes, at den er aldeles fri for Vildfarelser og derfor, ligesom det rene Guld, mere værdifuld.

Jesu Kristi Evangeliums Skjønhed og Værdi bestaar i, at det er Sandhed. Dets Lærdomme ville altid forblive sande; hverken Tid, Sted eller Omstændigheder kunne forandre dem; de ere evige og uforanderlige. Alle andre Religioner, lige meget hvor gode de ere, ere blandede med Vildfarelser. Enhver anden Religion indeholder visse Dogmer og Lærdomme, som ere af menneskelig Oprindelse. Alle Religioner undtagen Evangeliet indskærpe, mere eller mindre, Vedtægter, Skikke og Ceremonier, som ere unyttige og uden Virkning. Den eneste Grund, der kan gives for deres Overholdelse, er den, at de ere paabudte som en Del af et Kirkeritual eller Trossystem, tilhørende en vis Kirke. Ikke mange Trosbekjendere umage sig med at undersøge disse Vedtægter, og endnu færre erkyndige sig om, hvorvidt de ere af guddommelig Oprindelse.

De, som annamme Evangeliet, der indeholder den sande Gudsdyrkelse, have Lejlighed til at gjøre sig bekjendte med Hensigten med enhver Ordinanse, som det paabyder. De forstaa deres Gudsdyrkelse, og naar de vise Lydighed mod hvilket som helst Princip i Evangeliet, modtage de et Vidnesbyrd om Principets Rigtighed og forstaa, at det har en viis Hensigt. De lære tillige, at Jesu Lærdomme lede til Ophøjelse. Hver Gang en af Evangeliets Sandheder læres og efterleves, erfarer Individet, at det derved forbedrer sit Levnet.

Kristi Evangelium kan altid kjendes paa de ovennævnte Træk. Det indeholder kun sande Principer og saadanne, som bevisligt henhøre til fuldkommen Lyksalighed. Alle andre Religioner ere mere eller mindre fordærvede ved falske Lærdomme og unyttige Skikke.

Gode Grunde.

Superior, Wis, den 26. April 1897.

Ved Slutningen af en Gudstjeneste, der afholdtes i Aftes i den første Baptist Kirke her i Byen, tog Pastor Frank Stewart sin Afsked og udtalte sig ved denne Lejlighed blandt Andet som følger:

„Gud har frataget mig alt Haab angaaende de nuværende Kirkesystemer, og han har vist mig Frafaldet blandt Folket, som bekjender falske Lærdomme

og gjør Kirken til et Morskabsbureau. Jeg har ligeledes lært, at Guds Ord ikke stadfæster Nutidens Præstestand, og at denne føjer sig efter de Vanartige. Den behandler verdslige, etiske og populære Temaer, og den anslaar næsten aldrig Guds Evangeliums Tone for de Vildfarende. Som en Protest har Gud derfor bevæget mig til fuldstændig Fraskillelse fra disse Menneskesystemer for Resten af mine Dage. Nutidens religiøse Folk finde Intet i Skriften, som kan afhjælpe deres Frafald, og Tilstanden forværres hurtigt. Herved giver jeg frivillig Slip paa Alt, hvad der har stemplet mig som tilhørende den menneskelige Præstestand; men jeg forlader ikke Guds Tjeneste." — M.

Blandinger.

Er Planeten Mars beboet? Den bekjendte franske Astronom Camille Flammarion opkaster i en fængslende lille Afhandling paany dette Spørgsmaal og kommer til det Resultat, at den Række Observationer, man i Løbet af de sidste Par Maaneder under gunstige Forhold har anstillet, giver solide Holdepunkter for en bekræftende Besvarelse. Navnlig fremhæver han, at de nyeste Jagttagelser vedrørende „Marskanalerne" absolut egne sig til at styrke Troen paa, at bemeldte storartede „Vandledningssystem" ikke er Naturens Værk alene, men for en væsentlig Del skyldes Marsbeboernes Virksomhed. Ingeniørvirksomheden maa altsaa paa denne Klode have naaet en Fuldkommenhed, hvorom man her paa Jorden ikke gjør sig nogen Forestilling.

Iøvrigt betoner Flammarion, at „den røde Planet" ogsaa for Tiden synes at have langt bedre Betingelser end Jorden for Udviklingen af højtstaaende Former af det organiske Liv. Mars har naaet et langt mere fremskredent Udviklingstrin end vor Jord, men viser omvendt intet Tegn paa begyndende Alderdomssvaghed. Tvertimod ere Tilværelsesvilkaarene efter Alt at dømme fortrinlige. Temperaturen turde være omtrent den samme som hos os, snarest dog en Smule varmere, da Polarisen paa Mars smælter næsten fuldstændigt i Sommertiden. Marsatmosfæren er derhos langt mere klar og let end Jordatmosfæren. Der hersker næsten uafbrudt smukt Vejr paa „den røde Planet", og kun i de polare Egne kjendes stærkt Nedslag og voldsomme Snestorme. — (Bikuben.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1897.